

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **H. O.**, zastoupené JUDr. Vitem Biolkem, MBA, advokátem se sídlem Bohuslava Martinů 1038, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, čj. OAM-680/ZA-ZA12-ZA15-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 1. 2017, čj. 32 Az 47/2016 - 44,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 1. 2017, čj. 32 Az 47/2016 - 44, **se** ve výrocích I. a II. **zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2016, čj. OAM-680/ZA-ZA12-ZA15-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- V. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Víta Biolka, MBA, za zastupování v řízení o kasační stížnosti **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Nigerijské federativní republiky. Dne 7. 8. 2016 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V průběhu řízení žalovaný ze systému EUODAC zjistil, že žalobkyně překročila hranice Evropské unie dne 30. 6. 2016 v Itálii.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Italská republika.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Neshledal důvodnou žalobní námitku, že v Itálii dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Obsah správního spisu je dle soudu dostatečným podkladem pro učinění závěru ohledně možnosti předat stěžovatelku do Itálie. Neochota žalobkyně vrátit se do Itálie, protože tam žije mnoho Nigerijců, je pro otázku určení příslušného státu k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu irelevantní. Ani k namítanému porušení čl. 17 odst. 3 nařízení Dublin III nedošlo. Toto ustanovení zakotvuje oprávnění členského státu rozhodnout se posoudit žádost namísto státu příslušného podle kritérií nařízení, nejedná se však o povinnost tak učinit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností. Namítá, že dospěl-li žalovaný k závěru, že státem příslušným k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu je Itálie, měl se náležitě zabývat otázkou, zda je přemístění stěžovatelky možné a v souladu s mezinárodními úmluvami, jimiž je Česká republika vázána. Soud se však námitkou stěžovatelky, že existují důvodné obavy o tom, že Itálie není schopna dostát svým mezinárodním závazkům, náležitě nezabýval a nezkoumal, zda rozhodnutí žalovaného vychází z náležitých podkladů a informací o aktuální situaci v Itálii. Soud se v odůvodnění rozsudku omezil pouze na opakování nijak důkladně potvrzených tvrzení žalovaného.

[5] Žalobkyně na tuto skutečnost v řízení opakovaně poukazovala a upozorňovala mimo jiné na skutečnost, že byla při svém pobytu v Itálii téměř měsíc odkázána na pobyt na ulici. Ze strany italských orgánů jí nebyla zajištěna žádná pomoc. S ohledem na situaci stěžovatelky tedy nelze bez dalšího spoléhat na domněnku souladu azylového řízení v Itálii se standardy Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na správní spis a uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Poznamenal, že se velmi podrobně zaobíral tím, zda v případě Itálie existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Žalovaný vycházel při posuzování skutkového stavu z objektivních, netendenčních, relevantních a aktuálních informačních zdrojů, které jsou respektovány i soudními orgány.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud ji odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatelka v zásadě namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III opírající se o nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě krajský soud dospěl k závěru, že přemístění stěžovatelky do Itálie je možné. Stěžovatelka tedy namítá takové zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení a které navíc nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[10] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[11] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, nejsou-li v odůvodnění rozhodnutí uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nejsou-li součástí správního spisu důkazy, ze kterých správní orgán vycházel, nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, oporu ve spise ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51, č. 638/2005 Sb. NSS). Brání-li tyto vady přezkoumání napadeného

rozhodnutí v mezích žalobních bodů, je krajský soud povinen rozhodnutí zrušit, byť by tyto vady nebyly v žalobě výslovně namítány (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Neučiní-li tak, zatíží řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; k takové vadě přihlíží Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, „*[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*“, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „*[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem*“.

[13] Citované ustanovení reaguje na to, že přestože je Společný evropský azylový systém, jehož je nařízení Dublin III zásadní součástí, vybudován na vzájemné důvěře mezi členskými státy a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nelze vyloučit, že tento systém v praxi narazí v určitém členském státě na závažné funkční problémy, a bude zde tudíž dáno riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. V rámci dublinského systému tak nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému (zejména směrnic Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, 2011/95/EU nebo 2013/32/EU), že by zde v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011 ve věci C-411/10 a C-493/10, *N. S. a M. E.*, ze dne 14. 11. 2013 ve věci C-4/11, *Puid*, a ze dne 10. 12. 2013 ve věci C-394/12, *Abdullahi*, a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakbel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12), a to ať již přímo v zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo - z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu.

[14] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, či ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016 – 22).

[15] Kritéria dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III zajišťují ochranu práv žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou považováni za obzvláště znevýhodněnou a zranitelnou skupinu vyžadující zvláštní ochranu (již zmiňované rozsudky Evropského soudu pro lidská práva *M. S. S. proti Belgii a Řecku* a *Tarakhel proti Švýcarsku*). Na druhou stranu je však třeba dbát zachování podstaty a cílů dublinského systému, jenž má vést ke stanovení jasné a proveditelné metody umožňující rychlé určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a k racionalizaci posuzování žádostí o mezinárodní ochranu v rámci Evropské unie vyznačující se absencí vnitřních hranic. S těmito cíli by tak nebylo slučitelné, kdyby sebemenší porušení výše uvedených právních předpisů Společného evropského azylového systému vedlo ke zmaření přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do primárně příslušného členského státu (již zmiňovaný rozsudek Soudního dvora *N. S. a M. E.*). Nicméně v případě, kdy zde existují silné indicie závažných funkčních problémů v určitém členském státě, úvaha správního orgánu musí být důkladná, komplexní a aktuální.

[16] Problematičnost situace žadatelů o poskytnutí mezinárodní ochrany v Itálii je, i když jen v obecné rovině, všeobecně známou skutečností, a to především z důvodu nepřetržitého přílivu žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se již po několik let dostávají do Evropské unie přes Středozemní moře. Dle bodu 13 odůvodnění rozhodnutí Rady (EU) 2015/1601 ze dne 22. 9. 2015, kterým se stanoví dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie a Řecka, od počátku roku 2015 do dne vydání výše citovaného rozhodnutí Rady dorazilo do Itálie nelegálně přibližně 116.000 migrantů. Během května a června roku 2015 odhalila agentura Frontex 34.691 případů nedovoleného překročení hranic a v červenci a srpnu pak 42.356 těchto případů, což představuje nárůst o 20 %. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že v Itálii panuje zásadní nedostatek ubytovacích kapacit a podmínky přijetí se vlivem masového nárůstu počtu žadatelů o mezinárodní ochranu značně zhoršily (již zmiňovaný rozsudek ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*). Existuje tedy vážná obava o schopnosti italských orgánů tento vysoký počet žadatelů o mezinárodní ochranu zvládnout při současném zachování závazků plynoucích ze Společného evropského azylového systému. Posouzení žalovaného týkající se existence závažných důvodů se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, tak musí svou důkladností odpovídat vážnosti situace v daném členském státě.

[17] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že Itálie je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Itálie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Je považována za

bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Itálii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle žalovaného o neexistenci obav žadatelů o mezinárodní ochranu z tamního azylového systému. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora EU, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Ženevské úmluvy a Newyorského protokolu, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Dále žalovaný poukázal na stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii z července 2013, dle kterého se tamní situace zlepšuje.

[18] Takovéto vypořádání kritérií dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III Nejvyšší správní soud neshledává dostatečným, jak ostatně uvedl v rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Azs 304/2016 - 24, kdy posuzoval skutkově a právně velmi podobný případ. Za zcela zásadní považuje skutečnost, že žádná z odkazovaných zpráv či stanovisek není součástí správního spisu. Zjištění, která žalovaný z citovaných zpráv učinil, jsou pouze stručně reprodukována a nemají oporu ve správním spise. Tato vada pak znemožňuje soudům závěry žalovaného jakkoli přezkoumat. Dále je třeba uvážit žalovaného vytknout, že jediná dostatečně specifikovaná zpráva vážící se k poměrům v Itálii je datována do července 2013, takže ji rozhodně nelze považovat za aktuální. Vzhledem ke značnému vývoji v členských státech nejvíce zatížených migrační krizí je aktuálnost podkladů rozhodnutí zcela zásadní pro řádné zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není jediným možným zdrojem informací o stavu azylového řízení a podmínek přijetí v členských státech. Při posuzování kritérií dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III je možno vycházet rovněž ze zpráv o členských státech projektu AIDA či z dalších informací poskytovaných evropskou sítí nevládních organizací zvanou ECRE, která situaci v členských státech podrobně a průběžně monitoruje. Vycházet lze i z informací od diplomatických misí České republiky, ze zpráv Evropské komise o hodnocení dublinského systému či z dokumentů vydávaných mezinárodními nevládními organizacemi Amnesty International, Human Rights Watch či Pro Asyl. Pro úplnost je třeba poznamenat, že jak vyplývá z již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 195/2016 – 22 či z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 – 35, žalovaný používá zcela totožnou argumentaci v případě posouzení existence systémových nedostatků v italském azylovém řízení jako v případě jiných členských států, např. Maďarska. Tato skutečnost svědčí o tom, že k posouzení této zásadní otázky dochází zcela formálním a mechanickým způsobem.

[19] K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že podle Evropského soudu pro lidská práva nelze situaci v Itálii srovnávat se situací v Řecku v době vynesení rozsudku *M. S. S.*

proti Belgii a Řecku, kdy nevyhovující podmínky v Řecku existovaly ve velkém rozsahu a dosahovaly alarmujících rozměrů, a proto ze strukturálního hlediska nemohou přijímací podmínky v Itálii samy o sobě představovat překážku pro veškeré návraty žadatelů o mezinárodní ochranu do tohoto členského státu (již zmiňovaný rozsudek *Tarakhel proti Švýcarsku*, bod 114 - 115). To nicméně nezbavuje žalovaného povinnosti důkladného posouzení kritérií dle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III na základě aktuálních a doložených informací, které musejí být součástí správního spisu. Rovněž je třeba se žalovaným souhlasit, že oproti rodině se šesti dětmi v případě *Tarakhel proti Švýcarsku* je stěžovatelka mladou dospělou ženou, která nemá na území Evropské unie žádné rodinné závazky. Tyto skutečnosti jsou významné pro posouzení porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Základním pravidlem, které je aplikováno napříč všemi případy pod tímto ustanovením, je to, že „špatné zacházení musí dosáhnout minimální úrovně závažnosti, pokud má spadat do působnosti čl. 3. Posouzení tohoto minima je, z podstaty věci, relativní; závisí na všech okolnostech případu, jako je doba trvání zacházení, jeho fyzické a psychické účinky, a v některých případech, pohlaví, věk a zdravotní stav oběti atd.“ (rozsudek pléna Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 1. 1978 ve věci *Irsko proti Spojenému království*, č. stížnosti 5310/71). Vzhledem k výše uvedeným individuálním okolnostem není třeba situaci stěžovatele považovat za zvlášť ztíženou, jako tomu bylo v případě rodiny *Tarakhel*, a není proto nutné získat individuální záruky od italských orgánů o podmínkách přijetí stěžovatelky. To však neznamená, že žalovaný nemusí nejprve důkladně posoudit aktuální situaci azylového řízení a obecných podmínek přijetí v příslušném členském státě.

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a vadou řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, přičemž obě vady řízení bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, a krajský soud byl tedy povinen napadené rozhodnutí zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, zatížil řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek ve výrocích I. a II. zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i je a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. V navazujícím řízení bude žalovaný povinen doplnit správní spis o aktuální podklady dokládající současný stav italského azylového řízení a podmínek přijetí a přezkoumatelným způsobem vypořádat, zda zde existují závažné důvody se domnívat, že v

Itálii dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

[22] O náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. podle zásady úspěchu ve věci. Stěžovatelka vznik uplatnitelných nákladů řízení netvrdila a ani ze spisu neplyne, že by jí nějaké vznikly, proto jí jejich náhrada nemohla být přiznána, i když byla v řízení (jako celku) úspěšná. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

[23] Krajský soud ustanovil zástupcem stěžovatelky JUDr. Víta Biolka, MBA. V takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby. Tím bylo písemné podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž přísluší částka 3.100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 3.400 Kč, tedy o 714 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4.114 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2017

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu